ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

C. GHEMIGEAN

C. GHEMIGEAN este unul dintre arbitrii noștri de valoare. De peste 15 ani, Ghemigean onorează terenul de fotbal, impunîndu-se prin corectitudine și ținută.

În interviul de față, am apelat nu numai la arbitrul Ghemigean, ci și la acest mare iubitor al fotbalului, care trăiește pe gazon în spiritul fair-play-ului. Convorbirea noastră a depășit cadrul strict tehnic al problemelor de arbitraj, ea îmbrățișînd întreaga lume de preocupări a „balonului rotund". Și astfel, dintr-o convorbire care nu viza, inițial, pagina săptămînalului nostru, a apărut o sferă de întrebări și răspunsuri care se încadrează în tematica noastră curentă.

C. Ghemigean mai are foarte puțin pînă la încheierea activității sale de arbitru. După atîția ani închinați fotbalului, partida „arbitru-reporter" poartă amprenta sportivității curente a lui C. Ghemigean.

Dați-mi voie să reproduc această convorbire.

— Sîntem încă sub impresia deznodămîntului meciurilor de calificare, care au pus capăt drumului echipei noastre spre München.

— Sîntem, într-adevăr, sub impresia... În ultimii ani, odată cu intensificarea formidabilă a activității competiționale internaționale, fotbalul și-a pierdut, din păcate, atributele de joc, devenind obiectul unei aprige lupte pentru rezultat. Cel puțin o dată sau de două ori pe an, fotbalul dintr-o țară susține un examen internațional de o tensiune neobișnuită, care își pune amprenta asupra deznodămîntului. În ceea ce mă privește, eu judec lucrurile fără patimă. Socotesc că grupa noastră a dat un cîștigător logic. Echipa R. D. Germane a rezistat mai bine tensiunii. Eu cred că a fost foarte normal ca echipa noastră să piardă în R. D. Germană și să cîștige la București. Mai puțin normal a fost ca ea să piardă un punct la Helsinki.

— Considerați că jocul de la Helsinki a fost unul de o slăbiciune excepțională ?

— Nu consider. Din întîmplare, am văzut ambele jocuri de la Helsinki. L-am văzut, la fața locului, pe cel cîștigat de echipa noastră cu 4—0, și l-am văzut, prin intermediul televiziunii, și pe cel încheiat cu 1—1. Nu cred că echipa noastră a jucat mai slab la 1—1 decît la 4—0. Lucrurile s-au așezat, însă, altfel, contribuția lui Răducanu fiind, de altfel, hotărîtoare. Toate încercările de a explica înfrîngerile și victoriile prin deficiențe sau ingeniozități tactice mi se par puerile. În fotbalul de astăzi, cînd jucătorii trebuie să fie buni pe mai multe posturi, tactica, și, mai ales, rolul ei artificial crescut, sînt o reminiscență, o formă de inerție.

— Trebuie să admitem că în ultima vreme, mai, ales, se joacă mai slab.

— Cred că termenul mai exact este că se joacă fără interes, fără concentrare. Jucătorii noștri nu depun toate eforturile pentru a se concentra în momentele cheie ale jocurilor. Revenind la discuția despre deznodămîntul în grupa noastră, cu R. D. Germană, aș vrea să adaug că în ziua meciului de la Leipzig echipa lui Peter Ducke ar fi putut să nu cîștige meciul. Din păcate, lipsa de concentrare în două momente a fost fatală. Mă refer la mult discutata foarfecă a lui Radu Nunweiller, care a atras decizia arbitrului Scheurer, o decizie pe care nu o pot condamna total, pentru că și alți arbitri ar fi putut sancționa similar execuția lui Nunweiller VI. La urma urmei, Scheurer n-a acordat gol și nici n-a dictat o lovitură de la 11 m. A dictat o lovitură liberă indirectă, care putea sau nu să fie gol. Grav mi s-a părut însă faptul că Radu Nunweiller, un jucător cu atîta experiență, a acceptat ideea că poate executa o foarfecă în careu, fără a se gîndi, cred eu, la urmările unui astfel de procedeu. În aceeași situație s-a aflat și Răducanu, înaintea golului doi, cînd a comis henț... un henț evitabil în cazul unei concentrări depline, care să țină seama și de consecințe.

— Au fost două greșeli...

— Două greșeli pe care nu le incriminez ca atare, ci pe care le menționez pentru a sugera o stare generală de spirit a fotbaliștilor noștri.

— În calitate de arbitru, v-ați aflat deseori chiar în focul luptei, în mijlocul fotbaliștilor noștri și ai celor străini. Există vreo diferență sesizabilă acolo, pe gazon ?

— Există o mare diferență. Fotbaliștii străini, și mai ales cei din țările cu fotbal avansat, joacă cu o frenezie pe care e greu să o întîlnești pe terenurile noastre. Ei sînt atît de absorbiți de joc, încît n-au timp să scoată o vorbă. Pe terenurile noastre se vorbește îndelung, se comentează, se înaintează mereu cereri verbale arbitrului, ca și cum el ar trebui să fie omul apt să corecteze lipsurile din jocul echipei. Pe terenurile străine se întîmplă deseori ca jucătorul faultat și accidentat să continue faza, pentru a se prăbuși abia după încheierea acțiunii.

— Cum vedeți viitorul echipei noastre naționale ?

— Se vor face încercări noi. Se vor căuta jucători noi. Din păcate, jucătorii care vin sînt mai puțin talentați. Aș fi foarte fericit să greșesc, dar ca unul care cutreieră terenurile de fotbal ale țării, dă-mi voie să cred că am ajuns la unele concluzii obiective. În ultima vreme, talentele apar din ce în ce mai rar. Știu că ai să mă întrebi de ce. Nici o filozofie. Problema a fost dezbătută îndelung. De ce să ne ascundem după deget ? Școala noastră este mult mai exigentă, vremea maidanului a trecut, numărul părinților care-și lasă copilul la fotbal a scăzut considerabil și, peste toate, gimnastica sau mai bine zis, educația fizică școlară continuă să fie un obiect ultra auxiliar — dacă mă pot exprima astfel. Acesta este motivul pentru care avem deseori copii foarte arătoși, dar care habar n-au să alerge corect. Și cînd spun asta, cred că am spus totul.

— Ați vorbit de talente. Ce înțelegeți prin talent în fotbal ?

— La fotbal, mai ales, noțiunea trebuie să aibă o acoperire deplină. La urma urmei, astăzi, cînd jucătorul sau echipa sînt judecați exclusiv prin raportare la nivelul internațional, talent la fotbal înseamnă o reușită la cel mai înalt nivel. Din păcate, la noi, marile talente au de cele mai multe ori deficiențe fizice care împiedică reușita internațională. Dobrin despre care s-a spus că e un mare talent, are deficiențe fizice. Dumitru, un alt mare talent, are un minus la parametrii fizici. Dumitrache, încă un mare talent e și el foarte firav sau a reușit să devină. În ceea ce mă privește, aș încerca o definiție mai deosebită, spunînd că ai talent cînd numele tău se identifică cu echipa în care joci, sau, mai bine zis, cînd o servești sută la sută. Oblemenco a fost, după părerea mea egal cu Universitatea Craiova. Asta înseamnă foarte mult. Fără Bungău, Politehnica Timișoara ar fi avut vreo cinci puncte mai puțin. Iată încă o expresie a talentului, oricît de bizară ar părea ea. În ultimii ani, Dinu a însemnat totul pentru Dinamo. Și a fost suficient ca el să aibă un declin de formă, pentru ca Dinamo să nu mai fie Dinamo. Îmi dau seama că, rostind cîteva nume, ajung, deloc întîmplător, la condiția fizică superioară a unei vedete. Fotbalul internațional nu mai poate fi practicat de pisici, ci de tigri.

— Cum explicați recenta surpriză a eliminării lui Dinamo de către Oltenița ? Nu cumva ea depășește cadrul strict tehnic al fotbalului ?

— Nu. Am arbitrat Oltenița deseori. Am văzut-o cîștigînd detașat, acasă, un meci cu Politehnica Iași, cînd Politehnica era pe primul loc. Există în această echipă cîțiva jucători cu o bună tehnicitate. Și apoi, mai e ceva. O echipă de Divizia B se pregătește mult mai bine pentru un joc de Cupă. Cine a fost pe la Oltenița, acum patru-cinci luni, a putut auzi că echipa de fotbal a Șantierului se gîndește la jocul din „16"-imi. Dinamo n-a fost informată prea bine în legătură cu valoarea echipei din Oltenița, și astfel s-a produs surpriza.

— Cum explicați eliminarea Rapidului, în urma executării unor lovituri de la 11 m ?

— Un alt aspect al mentalității fobtaliștilor noștri. Ei, consacrații, nu mai admit să execute un 11 m fără un savantlîc în plus. Cînd am citit că Dumitriu II a tras în bară, mi-am dat seama de tot ce s-a întîmplat acolo. Repet, este o chestiune de mentalitate. Această diferență de mentalitate a fost întotdeauna o barieră între fotbalul nostru și fotbalul din multe alte țări.

— Credeți că aceasta este cauza...

— Cauzele sînt două. Prima este cea obiectivă, de care vorbeam și în care intră criza de timp și educația fizică. A doua este cea subiectivă : mentalitatea. Asta-i tot.

— Cum s-ar putea modifica mentalitatea ?

— Prin exigență. Acum vreo doi—trei ani, pe stadionul Republicii, într-un joc cu nu mai știu ce echipă, rapidistul Dan Coe și-a scos tricoul și l-a aruncat spre arbitrul Rainea. Din punctul meu de vedere, un asemenea gest nu are decît o singură sancțiune : suspendarea din viața sportivă. Dînd acest exemplu, nu vreau să restring aria exigenței. Vreau numai să spun că e nevoie de o mare consecvență în exigență, aceasta fiind singura modalitate de a crea un cadru de sportivitate, fără de care fotbalul nu poate face nici un pas înainte. Iar această sportivitate nu trebuie să-l oblige doar pe jucător, ci pe toți cei care se ocupă de sportul care poate bucura sau întrista, în numai 90 de minute, un oraș, o țară sau chiar un continent.

Ioan CHIRILA

„FOTBALUL NOSTRU E ÎN CRIZĂ DE TIMP ȘI DE... MENTALITATE"

● ÎN FOTBALUL DE ASTĂZI, TACTICILE SÎNT O... REMINISCENȚĂ ● AI TALENT, CÎND NUMELE TĂU SE IDENTIFICĂ CU ECHIPA ● AVEM COPII ARĂTOȘI, DAR CARE NU ȘTIU SĂ ALERGE CORECT ! ● ÎN ULTIMA VREME TALENTELE APAR TOT MAI RAR

DIALOG CU CITITORII

● AFRONT PROPRIILOR SUPORTERI

„Fotbalul, cu satisfacțiile și eșecurile lui neașteptate, m-a determinat să vă trimit această corespondență — ne scrie B. Hristu din Medgidia. Și pe mine mă pasionează „sportul rege", fiind la curent cu multe din problemele sale. Am rămas surprins, plăcut bineînțeles, de noua formulă folosită pentru tragerea la sorți a 16-imilor Cupei României, care n-a mai fost dirijată, ca pînă acum. Ceva m-a supărat însă și de astă dată. Este vorba de acceptarea unor echipe de a juca meciurile chiar pe terenul adversarilor, diminuîndu-și astfel șansele de calificare, cu cel puțin 50%. Eu unul nu pot considera hotărîrea C.F.R.-urilor din Cluj și Pașcani decît ca un afront, ca o lipsă de respect față de suporterii proprii, față de culorile acestor asociații...".

— Tot așa privim și noi lucrurile. Dar, ce se poate face, dacă regulamentul competiției dă dreptul respectivelor echipe să hotărască, să se... înțeleagă între ele pe ce teren să joace?

O FATĂ ȘI DE TREI ORI DINAMO !

Ecaterina Buciuman (Arieșul de Pădure) ne scrie din nou. Ne scrie despre Dinamo, echipa ei preferată, alături de care... rîde sau plînge, în funcție de cum joacă și ce arată tabela de marcaj în minutul 90. **„De bucurii n-am prea avut parte în ultimul timp, Dinamo pierzînd multe meciuri. Cred că singura cauză adevărată este oboseala. Dar nu-i nimic ! Vine ea primăvara, cu returul ! Și returul va decide. Pînă atunci însă aș vrea să-mi răspundeți la două întrebări : dacă, în perioada cît n-a apărut în formația dinamovistă, Lucescu a jucat la vreo echipă și care este cel mai mare scor înregistrat de Dinamo în campionat ?...".**

— Indiscutabil, „refluxul" din această toamnă al lui Dinamo se datorează și acumulării de oboseală a tricolorilor din rîndul campionilor, adică **Nunweiller VI, Dinu, Dumitrache.** S-ar putea să fie vorba însă și de alte cauze. Iată și răspunsurile la cele două întrebări : 1. Nu. 2. 10—1, cu Steagul roșu, pe stadionul „23 August".

ENTUZIASMUL UNUI... OLTEAN

Cu fiecare etapă disputată, pe **Ion O. Popescu** din București îl entuziasmează tot mai mult evoluția liderului campionatului, Universitatea Craiova. **„Meciul craiovenilor cu C.S.M. Reșița mi-a reamintit de faimoasa Ripensia. Universitatea, așa joacă acum. Cu o voință extraordinară, cu o mare dorință de a cîștiga, de a demonstra o dată în plus că e o echipă mare. Ultimele minute de pe stadionul Central sînt de-a dreptul senzaționale, echipa gazdă aruncînd în luptă toate forțele de care dispune pentru a nu-și reproșa nimic atunci cînd părăsește terenul. Sfertul de oră al meciurilor de la Craiova copiază, parcă, celebrele finaluri încandescente ale Ripensiei...".**

— Se vede de la o poștă că sînteți... oltean ! Și, ca orice oltean, cînd e vorba de Universitatea, vă place să exagerați. Pentru că, „sfertul" de care amintiți poate, la fel de bine, să semnifice și neputința liderului de a se detașa de adversarii săi încă din prima parte a meciurilor disputate pe teren propriu...

SIGUR CĂ SE POATE !

Un clujean, care semnează **A. L.**, afirmă că este un cititor consecvent al revistei FOTBAL pe care o consideră ca fiind **„o publicație cu foarte mulți cititori, bine scrisă, cu rubrici interesante, redactate de oameni competenți și obiectivi în problemele fotbalului nostru și internațional. Revista are însă și o parte a ei foarte supărătoare. Este vorba de modul cum e tipărită. Multe rînduri apar șterse, fotografiile sînt neclare ; ca să nu mai vorbesc de notele acordate jucătorilor care se pot distinge cu mare greutate. Nu se poate face ceva în acest sens ?...".**

— Părerea noastră sinceră este că se poate face. Și o poate face numai întreprinderea care tipărește revista și al cărei nume se află pe ultima pagină, jos de tot.

● PE SCURT ●

DORIN FARCA (Hunedoara): Nu redacția este de vină, ci oficiul local de difuzare a presei, căruia trebuie să vă adresați pentru a primi în mod normal abonamentul !

MIHAI PARTOSE, ST. SUMURDUCAN (Cluj): Adevărul, credem, se află pe undeva pe la... mijloc, din moment ce una din afirmații aparține unui clujean !